

Rüyalar Arasındaki Kapi

Yavuz DEMİRKIRAN

Rüyalar Arasındaki Kapı

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma, hareketli bir kasabanın kenarındaki sarı bir evde yaşıyordu. Sıcak kahverengi bir teni, iki topuz yapılmış kıvrıcık siyah saçları ve güldüğünde parıldayan gümüş bir yıldız tokası vardı. Her gece büyük hayaller kurardı. Ama son zamanlarda aynı rüya tekrar tekrar geliyordu: boş bir arazide tek başına duran, sadece onu bekleyen ahşap bir kapı.

Çok uzaklarda, sakın bir kasabada, Noah defterine resim çiziyordu. Alnına düşen kum sarısı saçları ve sürekli yukarı ittiği yuvarlak gözlükleri vardı. O gece o da rüya gördü. Geniş, boş bir arazide tuhaf bir kapı gördü. Eski ve gizemli görünüyordu. Onu oraya kimin koyduğunu merak etti.

Ertesi sabah Emma annesine kapıyı anlattı. 'Çok gerçek gibiydi!' dedi. Noah da babasına aynı şeyi anlattı. İkisi de diğerinin varlığından haberdar değildi. Ama o gece ikisi de uykuya daldı ve kendilerini aynı boş arazide, aynı ahşap kapının karşısında buldular. Emma kapı koluna uzandı. Noah tereddüt etti. 'Açalım mı?' diye fısıldadı. Emma sırtıttı. 'Öğrenelim!'

Kapı gıcırdayarak açıldı ve sıcak, tatlı bir hava akımı yanlarından geçti. Diğer tarafta gökyüzü iki aylı mor renkteydi ve ağaçlar ters büyüyordu. Önce Emma geçti, kırmızı botları şeker renkli çimenlerde çıkırdadı. Noah da gözlüklerini yukarı iterek arkasından geldi. 'Vay canına,' diye fısıldadı. 'Bu harika!' Birbirlerine baktılar ve gülümsediler.

Yukarı doğru akan bir nehre ulaşana kadar yürüdüler. Bir tabelada 'Geçmek için bilmecemi çöz' yazıyordu. Emma yüksek sesle okudu: 'Evleri olmayan şehirlerim, ağaçları olmayan ormanlarım ve balıkları olmayan sularım var. Ben neyim?' Noah derin düşündü. Nehri ve tabelayı çizdi. 'Bir harita!' diye bağırdı. Nehir yarıldı ve bir köprü belirdi. 'Harikasın!' dedi Emma.

Diğer tarafta taşlardan yapılmış bir bulmaca buldular. Her taşta bir şekil vardı: yıldız, ay, güneş ve bulut. Onlara doğru sırayla basmaları gerekiyordu. Emma gökyüzüne dikkat etti: güneş batıyor, ay yükseliyordu. 'Güneş, ay, yıldız, bulut!' diye tahmin etti. Taşlar parladı ve bir yol açıldı. 'Takım çalışması!' diye güldü Noah.

Yolu takip ederek ağaçların sırlar fısıldadığı bir ormana vardılar. 'Onları anlayamıyorum,' dedi Emma. Noah dikkatle dinledi. 'Kaleyi yakın olduğunu söylüyorlar,' dedi. 'Nereden biliyorsun?' diye sordu. 'Bilmiyorum. Sadece hissediyorum.' Emma ona güvendi. El ele tutuşup fısıldayan ormanın derinliklerine yürüdüler.

Ormanın kalbinde, sarmaşıklarla kaplı unutulmuş bir kale buldular. Kuleleri mor gökyüzüne uzanıyordu. 'Çok güzel,' diye fısıldadı Emma. 'Ama içeri nasıl gireceğiz?' Asma köprü yukarıdaydı. Noah duvarı inceledi ve taşa oyulmuş bir yıldız deseni buldu. 'Yıldızları bir takım yıldız gibi birleştirmeliyiz,' dedi.

Emma saçındaki yıldız tokasını fark etti—duvardakilerden birinin aynı şekliydi. Ona bastı ve gizli bir kol hareket etti. Noah ay gibi görünen bir taşı itti. Birlikte tüm yıldızları birleştirdiler. Asma köprü gıcırdayarak indi. 'Başardık!' diye sevindiler ve kalenin kapıları ardına kadar açıldı.

İçeride kale tozlu hazineler ve kitaplarla doluydu. Rüya dünyasının dev bir haritasının olduğu bir oda buldular. 'Bak,' dedi Noah, 'kasabalarımız bu haritada!' Aralarına bir çizgi çizdi. 'O kadar da uzak değiliz.' Emma gülümsedi. 'Belki gerçekten buluşabiliriz.' Birbirlerini bulmaya söz verdiler. Ama sonra kale sarsılmaya başladı.

Rüya dünyası titredi. Arazideki kapı solmaya başladı. 'Gitmeliyiz!' diye bağırdı Emma. Ormanın içinden, köprünün üzerinden ve şeker renkli çimenlerden geçerek geri koştular. Kapı parıldıyordu. 'Ya birbirimizi unutursak?' diye sordu Noah. Emma elini tuttu. 'Unutmayacağız. Hatırlayacağız.' Kapı kaybolurken tam zamanında içinden geçtiler.

Emma yatağında uyandı, yıldız tokasını sıkıca tutuyordu. Noah kalbi hızla çarparak uyandı. İkisi de her şeyi hatırlıyordu. Ama birbirlerini nasıl bulacaklardı? Emma'nın bir fikri vardı. Rüya kapısının resmini çizdi ve 'Bu kapıyı gördünüz mü?' diye yazdı. Öğretmeninden bunu diğer okullarla paylaşmasını istedi. Noah da aynısını yaptı.

Haftalar sonra Emma'ya bir mektup geldi. Noah'tan geliyordu! Emma'nın çizimini görmüştü. 'O kapıyı biliyorum!' diye yazmıştı. Mektup arkadaşı oldular, birbirlerine çizimler ve hikâyeler gönderdiler. Birbirlerinin hayatlarını öğrendiler. Emma Noah'a cesur olmayı öğretti. Noah Emma'ya sabırlı olmayı öğretti. Arkadaşlıkları, rüya kapısı olmadan bile büyüdü.

Bir gece ikisi de yine kapıyı gördü. Arazide duruyordu, sağlam ve parlak. İçinden geçtiler ve rüya dünyasında buluştular. 'Geri döndün!' dedi Emma. 'Elbette,' diye yanıtladı Noah. Yeni diyarları keşfettiler ve yeni bulmacalar çözdüler, ama artık sırrı biliyorlardı: arkadaşlık sihirli bir kapıya ihtiyaç duymaz. Sadece birbirini anlayan iki kalbe ihtiyaç duyar.

Bazen hâlâ rüya dünyasını ziyaret ediyorlar, ama gerçek hayatta da buluşuyorlar. Emma'nın ailesi piknik için Noah'ın kasabasına gitti. Gülüp oynadılar ve Noah Emma'ya kalenin bir resmini verdi. Emma da Noah'a kendininki gibi bir yıldız tokası verdi. 'Şans için,' dedi. Ve maceralarının asla gerçekten bitmeyeceğini biliyorlardı.

Rüyalar arasındaki kapı her zaman oradadır, inananları bekler. Emma ve Noah hayal gücünün her mesafeye köprü kurabileceğini öğrendi. Takım çalışması ve nezaketle, gizemli bir rüyayı sonsuza dek süren bir arkadaşlığa dönüştürdüler. Ve eğer bir gün boş bir arazide ahşap bir kapı görürseniz, belki, sadece belki, diğer tarafta bir arkadaş bulursunuz.